

S O I E

IKERHÁBORÚ

helma

Helma 2023

IKERHÁBORÚ

Soie

Copyright © Pócsik Zsófia 2023

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közléséhez
a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

**A magyar könyv is
magyar termék**
mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. írónő és HELMA kiadó

Az elektronikus könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36 (30)499-34-77

E-mail cím: **info@helma.hu**

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2023.

ISBN 978-963-639-169-0

A borító Szopos Katalin munkája.

**A szerzőről és a kötetről további információk elérhetők
az alábbi internetes felületeken:**

A HELMA kiadó hivatalos Weboldala: www.helma.hu

HELMA Youtube csatorna:

<https://www.youtube.com/@HelmaKonyvek>

HELMA Instagram:

<https://instagram.com/helmakonyvek?igshid=YmMyMTA2M2Y=>

HELMA Tik-tok csatorna:

https://www.tiktok.com/@helma_konyvek

HELMA facebook oldal:

<https://www.facebook.com/HelmaKonyvek>

Helma Vendéghang podcast elérhetőségek:

Anchor.fm, Spotify, Google Podcast, Apple iTunes

RSS: <https://anchor.fm/s/976b6eac/podcast/rss>

Tartalom

1. rész.....	6
2. rész.....	12
3. rész.....	21
4. rész.....	28
5. rész.....	37
6. rész.....	41
7. rész.....	48
8. rész.....	53
9. rész.....	57
10. rész	61
11. rész	64
12. rész	69
13. rész	72
14. rész	76
15. rész	81
16. rész	86
17. rész	90
18. rész	93
19. rész	97
A következő könyv tartalmából	99
AJÁNLÓ	99
A SZERZŐ BEMUTATKOZÁSA.....	100

1. RÉSZ

Azt mondják, ha van egy testvéred, az jó, ha kisebb nálad, akkor aranyos, és te hamarabb megtanulsz felelősséggel tartozni valakiért; ha idősebb, akkor pedig mindig van melletted valaki, aki tapasztaltabb és támaszkodhatsz rá; ha pedig az ikertestvéred, akkor az gyerekkorotokban vicces, később pedig vagány dolog. Nekem van két bátyám, az egyik csak pár perccel volt idősebb, mint én, és kétpetējű ikrek vagyunk. Ritka, amikor a kétpetējű ikrek egyformák, mint mi. Mindketten fekete hajúak és kék szeműek vagyunk, vékony testalkatúak, a magasságunkban tíz centi különbség van, és van még egy lényeges különbség. Ő fiú, én pedig lány.

Gyerekkorunkban sokat versengtünk, tudni akartuk melyikünk miben jobb a másiknál. Rendszerint az idősebb testvérünk volt a bíró, alkalom adtán pedig a villámhárító. Hallottatok már az ikerkapcsolatról? Mi, ha egymásra kapcsolódunk amolyan ösztönös alapon, érezzük a másikat. Zack lobbanékony típus volt, könnyen bajba keveredett. Emlékszem, egy napon az általános iskolában a barátnőimmal takarítottam az osztálytermet szünetben, míg Zack verekezésbe keveredett a felsősökkel. Éreztem a fájdalmát, melyet az ütések és rúgások okoztak neki. Mindketten az iskola orvosijában kötöttünk ki. Zack egy-két nap alatt úgy felgyógyult, mintha mi sem történt volna, én azonban belázasodtam, és még mindig éreztem a sajgó tagjaimat. Mintha engem vertek volna meg. Mikor én is meggyógyultam, a szüleink leültek velünk, és bejelentették a válásukat. Zack és anya elköltöztek, végül apa nem tudott tovább maradni a családi házban, így mi is elköltöztünk. A bátyánk ekkor ment messzire gimnáziumba, így a kollégiumban és barátoknál húzta meg magát.

Apa sikeres üzletember volt, ezért több országban is éltünk azalatt a tíz év alatt, amíg magam is levizsgáztam marketingből. Nem szeretem fényezni magam, de elég okos és ravasz voltam. Sok cég próbálta megszerezni az ifjú zsenit, de én egyikhez sem akartam pártolni, hisz egy gyereknek a szülője mellett a helye. Egy nap újra költöznünk kellett, és mikor odaértünk, tágra nyílt szemekkel szembesültem vele, hogy hazatértünk.

A régi házunk ugyanolyan hivalkodó volt, mint annak idején, bár mivel magasabb lettem, így kicsit mintha összementek volna a dolgok. Kilenc éves voltam, mikor elköltöztünk. Máig emlékszem az illatokra, a bútorok tapintására, a hangokra, Zackre. Az elmúlt tíz évben hiába kérdeztem apát,

nem tudott választ adni a testvéremről vagy anyáról. A bátyánk sem keresett azóta sem. A családunk a szüleink válásával szétszakadt.

Aznap – apa kérésére – épp autóval mentem volna egy férfihoz megbeszélni pár üzleti dolgot. Nosztalgikus volt a szülővárosom utcáin vezetni, sokat változott, de mégis minden szegletét felismertem. Épp a piros lámpánál várakoztam, amikor a kép furcsa módon elsötétült. Egy homályos alakot láttam rohanni, majd pisztoly dörrenést hallottam. A mellkasom egy pontban lángolni kezdett, majd iszonyatosan fájt, levegőt is alig kaptam. Láttam, ahogy a fiú a földön fekszik és szenved, a kínjai átjárták a testem. Sirtam és kiabáltam a fájdalomtól, könnyörögtem, hogy hagyják abba, de csak ütötték, vágták, ahol érték, aztán már nem éreztem semmit, hirtelen abbamaradt.

Mikor kinyitottam a szemem, apát pillantottam meg magam mellett, egy széken ülve, a hasamra borulva.

- Apa! – szólítottam meg a kevés erőmmel.
- Kislányom, Zoey. Hogy érzed magad? Fájt valahol? – kérdezgetett, miközben könnyes szemmel nézett rám.
- Mi történt? – kérdeztem.
- Áthajtottál a piros lámpán, és baleseted volt.
- Értem – vettem tudomásul, azonban ennél több volt. Valószínű, fájdalmamban gázt adhattam.
- Hallottál Zackről? – kérdeztem.
- Nem! Miért? – csodálkozott.
- Semmi. Biztos bevertem a fejem – mentegetőztem.
- Pihenj, édesem, beszéllek az orvosokkal. – Pusztit adott a homlokomra és kiment.

Egy perc sem telt el, valaki bejött a kórtermembe. Ismerős volt.

- Zane? – néztem rá csodálkozva.
- Szerencsére, a balesetben csak pár zúzódásod lett, és egy enyhe agyrázkódás.
- Ahhoz képest, elég pocsékul érzem magam – válaszoltam, miközben a saját szavaimat megcáfolva felültem.
- Az nem a baleset miatt van. Akkor is ez volt, amikor gyerekek voltunk. Jobban szenvedtél, mint Ő.

Azonnal rájöttem, igaza volt. Ez... az ikerkapcsolatunk. Az a fájdalom...

- Hol van Zack? – kérdeztem rémülten, de Zane elfordította a fejét. Ez még ijesztőbbé tette a pillanatot. – Hol van Zack?? – kérdeztem még

idegesebben, miközben felugrottam, és Zane köpenyének gallérjába kapaszkodtam.

- Gyere velem! – suttogta elcsukló hangon.

Beszálltunk a liftbe, és két emelettel feljebb mentünk. Az összes idegszálam pattanásig feszült. Remegtem és féltem. Bár, ha nem az alagsorba megyünk, az jót jelent, nem igaz?

Mikor odaértünk, Zane elhúzta a függönyt, és előttem egy fekete test feküdt. Na, nem a kosz, hanem a véraláfutások miatt volt fekete. Egyetlen ép pontja sem volt a testének. Mindenféle csövek ágaskodtak ki belőle, és az EKG szépen lassan pityegett.

- Az is csoda, hogy életben van, de ez nem fog sokáig tartani – tette a kezét a vállaimra Zane.

Kitört belőlem a sírás. Ráborultam Zack testére, és csak sírtam. Próbáltam ráhangolódni, mintha csak valami varázslat lenne, hátha elérem az elméjét, de nem ment.

- Ha el akarod mondani apának... tudnia kéne róla. Bár nem keresett minket, mégiscsak a fia – elmélkedett Zane.
- Kit érdekel most apa? – kaptam fel a fejem.
- Zoey!
- Inkább az érdekel, hogy a ki a franc volt az, aki ezt tette vele?! – emeltem fel a hangom.
- Nem tudom. Csak sejtéseim vannak.
- Akkor beszélj!
- Nem a te ügyed – próbált leállítani, és ezt tudva megfogtam a ruháját, magamhoz húztam, és behúztam neki.
- Akkor mégis, ki a francra tartozna, ha az ikertestvérét félholtra verik, ha nem rám? – üvöltöttem Zannel.
- Ne feledd, hogy bár ti ikrek vagytok, de Zack az én testvérem is! Hagyd ezt rám, és a rendőrségre!
- Rendőrségre? Tényleg? Hol vannak, he? Miért nincsenek itt, hogy megkérdezzék a baromságaikat, tőled vagy tőlem? Tudnak egyáltalán róla?
- Nem – Zane bűnbánóan elfordította a fejét.

Elővettem a telefonomat a köntösöm zsebéből, és odadobtam Zanének, mint egy darab csontot a kutjának.

- Akkor hívd őket! Ha ennyire hiszel bennük, akkor hajrá. Vagy ennyire nem érdekel?

Zane elgondolkodott, majd belátta, hogy a zsarukat nem vonhatja be. Bár évek óta nem hallottam felőlük, ennyire még én sem voltam hülye. Tudtam, hogy Zack belekeveredett valamibe, és ha szólnánk a zsaruknak, akkor Őt is meghurcolnák.

- Mit akarsz tenni? – kérdezte beleegyezve, hogy beszálljak a buliba.
- Az ikrekben az a legjobb, hogy ugyanolyanok – mosolyodtam el.

Zack bal füle végig volt löve fülbevalóval, hát most már az enyém is. A bal karján egy Főnix madár tetoválása volt, most már az enyémen is.

Egy fásli a mellkasra, egy szakadt fekete izomtrikó, hasított fekete farmer és szegecses bakancs, dögcédula „Zack” felirattal a nyakban, és a hosszú hajam deszkás sapka alá rejtve. Ez lett az alteregóm.

A tükörbe nézve, ha nem tudtam volna, azt hittem volna, hogy Zack áll előttem.

- A hangod egy kicsit magasabb, próbálj mélyebben beszélni! Kerüld a formális kifejezéseket, csak lazán! Zack agresszív, ami a szívéen, a száján, és tesz rá, ha ezzel megbánt valakit. Flegmának kell lenned, fölényeskedőnek és beképzeltnek! – járkált fel s alá Zane, miközben adta az instrukciókat.

Elgondolkodtam, hisz nyolcéves korunkban is ilyen hajlamai voltak a tesómnak, de nem gondoltam, hogy egy veszélyes banda vezére lesz, akit vagy utálnak, vagy tisztelnek. Így nem meglepő, hogy megverték.

- Ő itt Brody, jó haverod. Imádja a nőket és a jó piákat, de ha elmész vele bulizni, amíg józan, azonosulj vele, amikor beiszik, akkor úgyis lelép pár csajjal. Ezt másnap nehezményezd neki! Ő Cole, a srác meleg, de az egyik bizalmasod. Fegyverek terén igazi zseni. Ő pedig Dylan, jelenleg fasírtban vagytok, bár az okát nem tudom. Bár ők a haverjaid, lenézőnek kell lenned velük szemben. Még ha jól is csinálnak valamit, akkor is keress hibát, hogy beléjük köthess! Ha kérdeznek valamit, mondd, hogy semmi közük hozzá! Te se kérdezz róluk, ha elmondják, hallgasd meg, de valami kitérő válasszal pattintsd le őket! Egy fontos dolog: Zacket soha nem érdeklik mások. Nem fog visszafordulni, hogy megvédjen, ahhoz túl önző és arrogáns – sorolta, sorolta és sorolta. – Ja, és járj edzeni, mert olyan vagy, mint egy lány!
- Emlékeztetnélek, hogy lány vagyok.
- Zack akarsz lenni? Akkor tégy érte! – megveregette a vállam, ahogy a fiúk szokták egymásnak.

A rakparton volt egy elhagyatott épület, valószínű valami használaton kívüli raktár épület lehet. Zane ennek a közelébe hozott. Pár mély levegővel próbáltam az izgalmat és a szorongást csillapítani.

- Tessék, Zack telója! Ha gáz van, hívj! Tettem rá pár plusz infót, ami hasznos lehet. Ha lesz időd, olvasd el!
- Mondhattad volna hamarabb is, akkor az idevezető úton elolvastam volna! – förmedtem rá.
- Látnod kellett, hogy merre jövünk, ez a törzshely. Ti csak Rejteknak hívjátok.
- Ch.
- Egyre jobban játszod Zacket – mosolyodott el Zane.
- Ki játssza?

Ideje volt bemenni és szembesülni az ikrem életével. Remélem, nem bukom le az első napon. Amint beléptem, mindenki felkapta a fejét. Végignéztem az arcokon, és magamban átismételtem, amit Zane mondott: aki a kanapén ül és telefonozik Cole, aki a kocsí alól mászott ki, az Dylan, és aki sörrel a kezében jön felém, Brody.

- Na, végre, hol a fenébe voltál, Zack? – úgy tűnik, örült nekem, de közvetlennek kell lennem.
- Közöd? – kérdeztem vissza flegmán.
- Mindig ilyen jégverem vagy, mikor változol már meg? – kérdezte Cole.
- Majd, ha akarok – válaszoltam vissza.

Ránéztem Dylanre, aki, mintha tudomásul se akarná venni, hogy itt vagyok.

- Rohadt lassú vagy – nevettem el magam flegmán.
- Nekem pofázol? – kérdezett vissza ingerülten.
- Rád nézek, vagy nem?
- Aztán ki engedte meg, hogy rám nézz?
- Mióta kell nekem engedélyt kérnem bármihez is? Ha bajod van vele, ne engem okolj, hanem apádat, amiért nem inkább üvegablakot csinált helyetted!

Eldobta, ami a kezében volt, és úgy rontott felém, hogy azt hittem, meg akar ölni. A szívem rémülten kalapálni kezdett. Talán túlzásba estem.

Megragadta a ruhámat, és behúzott egy jobbst. Rohadtul fáj, meg a kezem is, amikor elestem.

- Hé, hé, hé, Dylan, megőrültél? – Brody fogta le az őrjöngő Dylant.
- Apámat te nem veszed a szádra, mert megöllek, te rohadék! – Azok a szemek... tényleg megölne.

- Bocsánat – hirtelen mást nem tudtam mondani, de mivel mindenki értetlenül nézett rám, valószínű Zack nem szokott bocsánatot kérni. – Bocsánat, ha fáj az igazság! – vágtam ki magam a cikis helyzetből.
- Most megöllek! – kiabálta, miközben már Cole is próbálta lefogni. Felkeltem a földről, és a képébe nevetve elvonultam. Zane azt mondta, lesz itt egy ajtó, amin egy Zorróéhoz hasonló Z betű van. Ott szokott Zack pihenni. Meg is találtam a lépcső alatt. Mint Harry Potter gardróbja. Bementem és bezártam az ajtót.

Azt hiszem, azóta nem vettem levegőt, hogy beléptem ide, és az, amit még a bejáratnál vettem, most mind egyszerre hagyta el a testem. Térdre csuklottam, és az arcomat a kezeimbe temettem. Percekig ültem ott és gondolkodtam, vajon képes leszek-e végigcsinálni?

Eszembe jutott egy alkalom, mikor Zack egy kisebb bunyóba keveredett. Letörölgettem az arcáról a sarat, miközben megkérdeztem tőle, hogy miért jó neki mindig verekedni? Azt felelte: hogy megvédjem a büszkeségem, a becsületem, és azokat, akik fontosok számomra, néha nincs más mód, de sosem ütök először, én csak válaszolok az ellenfélnek.

- Hogy megvédjem a becsületem, a büszkeségem, és azt, aki fontos – ismételtam a szavait. Igen, hogy megvédjem. Felkeltem, és ökölbe szorítottam a kezem. Belenéztem a falon lévő tükörbe, és elhatároztam, hogy az ikertestvérem útját fogom járni, hogy megvédjem, hogy megbosszuljam: akárki is tette, az halott!

2. RÉSZ

Másnap reggel apával együtt ültünk asztalhoz, aki palacsintát készített, és közben arról érdeklődött, hol jártam az elmúlt pár napban. Igaz is, csak úgy leléptem a kórházból. Biztos aggódott.

- No de, az a lényeg, hogy rendben vagy! – zárta le a témát. – Egyébként mintha más lennél, határozottabb. Ez tetszik.
- Oh, néha nem árt a változatosság, nem igaz? – adtam a kitérő választ.
- Ebben igazad van. Az arckifejezésed is olyan, mint...
- Úgy nézek ki, mint Zack? – vágtam a szavába.
- Most mért' hozod szóba Zacket megint? – Szinte kidobta a kezéből az evőeszközt.
- Apa, az egy dolog, hogy anyával nem beszéltek, de Zack ugyanúgy a fiad, mint én a lányod. Miért vagy ellene?
- Ők kiszálltak az életünkből Zoey, nem keresett tíz éve! Ha őket nem érdekelnék, minket miért érdekeljenek Ők?
- Te kerested őket egyáltalán? Felhívtad egyszer is anyát, hogy megkérdezd, mi van velük? Vagy Zanet? Tőle érdeklődtél? Bocsánat, Zanet se kerested soha. Tudod, az emberi kapcsolatoknak két vége van.
- Rendben, igazad van. Ha ma felhívom anyádat, boldog leszel? – kérdezte megadóan.
- Azt csinálsz, amit akarsz, mint mindig. – Az ölemből a kendőt az asztalra dobtam, és egy falat nélkül elindultam otthonról.

Úgy tűnik, apával csak addig lehet szót érteni, amíg az üzleteiről van szó. Ez kissé elszomorít, de jelenleg fontosabb dolgaim is vannak. Út közben beugrottam Zackhez. Semmit nem változott az állapota, de már nem azon kesergek, hogy mi történt, hanem annak örülök, hogy egyáltalán még él.

Hallottam, amint valaki a hátam mögé lépett, és minket nézett. Tudtam, ki lehet az.

- Rád cáfol, mint mindig – mosolyodtam el.
- Ebben az esetben pontosan ebben reménykedem. Mindig ezt csinálta. Ha valamiről azt gondoltam, nem képes megcsinálni, addig küzdött, amíg nem sikerült neki. Kár, hogy túl későn jöttem rá, mivé lett.
- Még nincs késő. Amíg él, nincs késő – biztattam, noha nekem is biztatásra volt szükségem, amikor Zackre néztem. – Túléli.
- Ikermegérzés? – kérdezett.

- Nem, csak ismerem őt. Néhány huligán kevés ahhoz, hogy végezzenek vele, ha Ő nem akarja.
- Miből gondolod, hogy jól ismered? Hisz mostanáig azt hitted, rendes srác.
- Mert, ha nem lenne igazam, már halott lenne. – Felálltam a székből, adtam a homlokára egy puszit, majd szembefordultam Zane-nel, és még utolsó szó jogán a következő találkozásig annyit mondtam: – Ő rendes srác, a maga módján.

A kórházból egyenesen a törzsbe mentem, ahol csak Dylan szerelte a kocsiját. Sport verda volt, festés nélkül. Ahogy elnéztem, épp gyűjtőkat cserélt.

- Még mindig ezzel kínlódsz? – kezdeményeztem valami beszélgetésre hasonlító dolgot.
- Közöd? – kérdezett vissza.
- Elárulnád végre, mi a fene bajod van? – kérdeztem, mert már bosszantott a szikra, ami bármikor berobbanhat úgy, hogy az okot sem tudom.
- Még kérdezed, Zack? Azt hiszed, nem fájt, amit mondtál? – Végre szemtől szemben volt hajlandó beszélni.
- Nézd, bármit is mondtam, ami ennyire megbántott... – nem kéne bocsánatot kérnem, de... – sajnálom, oké? Nem akarok veled is rosszban lenni, van elég bajom így is. Csak felejtsük el.
- Te könnyen beszélsz, nem téged dobtak.

Mi van? Mondja valaki, hogy egy lányon kaptak össze.

- Mégis, ki dobott téged? – már nem tudom, hogy kérdezzek vissza, hogy megtudjam az igazat, de ne bukjam le a tudatlanságommal.
- Szerinted kinek vallottam be, hogy szeretem? Nem is magamnak! – akadt ki, és a kezében lévő rongyot a földhöz vágta.

Ezek szerint, Dylan szerelmes Zackbe? A bátyám meleg? Vagyis, Dylan meleg és a bátyámat akarta, de Zack lerázta. Ezen kaptak össze?

- Jó, igaz. Lehet, hogy olyanba szeretnél bele, akibe nem kellett volna, de ettől még a barátom vagy – mentem, ami menthető. – Nem akarok rosszban lenni veled, már mondtam.
- Akkor kérj bocsánatot a többiek előtt, amiért mocskos seggbe rakónak neveztél, és minden másnak elhordtál! Lássuk, a nagy Zackery képes-e az úgynevezett barátjáért megalázkodni!
- Igen, képes! – vágtam a szemébe. – De ha utána is így fogsz viselkedni, akkor inkább menj el!
- Mi a vita tárgya már megint? – toppant be Brody és Cole.

- Épp jókor, kicsi Zack mondani akar valamit – provokált Dylan.
- Bocsánat. Bocsánat, ha megbántottalak. Mérgemben mondtam. De tudd, hogy én hetero vagyok!
- Akkor Cole-től is kérj bocsánatot, Ő is meleg! – mutatott rá.
- Jó, a földkerekség összes melegétől bocsánatot kérek. Most jó? – kicsit már kezdi túlhúzni a dolgokat.
- Csókold meg a lábam! – Feltartotta a jobb lábát.
- Miért tennék ilyet? – néztem rá értetlenül.
- Tiszteleted jeléül – vont vállat.
- Tudod mikor! – dörgöltem az orra alá.
- Végre, ettől a nyámnyila hozzáállásodtól kezdtem szivárványt hányni. Mostanában nem vagy magad – vágott vissza Dylan.
- Akkor téged most ez zavart? – kaptam fel a vizet.
- Ja, haragudtam amiatt igen, de amikor pár napja visszajöttél, olyan voltál, mint Hamupipőke. Csak szórakozni akartam veled – röhögte el magát. – De jó tudni, hogy a nagy Zackery ismeri a bocsánat szót.

A hátam mögött lévő asztalon volt egy kis fém vödör kék festékkal, megragadtam és a fejére öntöttem, de még a vödröt is hozzá vágtam.

- Úgy látszik a szivárvány kékjével telibe hánytad magad – válaszoltam gúnyosan, majd leültem a helyiség közepén lévő kanapéra és egy épület tervrajzát kezdtem memorizálni.

Este elmentünk valami nagy górért kifigyelni, amint lebonyolít egy üzletet. Egy benzinkútról ellopták a tartály összes üzemanyagát, amit ez a fazon a saját kútján kétszer annyiért ad el. Ha az információink nem csálnak, a tolvaj kényszerből lop. Azonban kevés a bizonyítékunk, hogy bármit is tehessünk.

A megfigyelési helyre érve felkészültünk, hogy hosszú ideig kell koncentrálnunk, így fárasztó lesz. De – mint utóbb kiderült – megérte, ugyanis ma éjszaka szemtanúi voltunk, ahogy egy hordókkal teli furgon kulcsát átadja, viszont nem kapott érte pénzt. Ez pedig csak megerősíti az információ hitelességét, habár még szóba jöhet egy utalás. Valahogy hozzá kell férnünk a fickó bankszámlakivonatához. De ezt másnapra hagytuk.

Én Brody-val előbb visszaértem, mint Dylan és Cole. Brody csak kitett a törzsnél, majd el is ment, így sietve átöltöztem. Megígértem apának, hogy ma este vele vacsorázom. A szakadt fekete ruhákat eltettem a táskámba, és helyette egy fehér virágos, egybe részes ruhát vettem fel fehér boleróval – hogy takarjam a tetoválást –, valamint fehér magas sarkúval. Egy kis szájfény, és máris Zackből Zoey lettem. Amint kiléptem a szobából, Dylannel találtam szembe magam.

Végigmérte a testem összes porcikáját, ami nagyon frusztráló volt.

- Te meg, ki vagy? – kérdezte.
- Zoey – feleltem.
- Mit keresel itt? Ez nem a butik. – Jobb karjával a falnak támasztotta magát.
- Zacket kerestem, de azt hiszem, nincs itt.
- Biztos már elment.
- Áh, értem. Elkerültük egymást – nevettem.
- Te, a barátnője vagy? – kérdezett tovább.
- Nem, egy ismerőse gyerekkorából – mosolyogtam.
- Ismerőse... – Azt hiszem, gyanít valamit. – Furcsa. – Biztos gyanakszik. – Zack sosem mondja el senkinek, hova szokott járni. Ez a hely titkos. Szinte kizártnak tartom, hogy csak úgy elmondja egy gyerekkori barátjának.
- Követtem – kifogásnak talán elég.
- Ez a hely nem kislányoknak való, hazaviszlek.
- Nem kell, mert... – Nem vihetem el a motort, basszus. – Na, jó, elfogadom a fuvart – feleltem beletörődve.

Beszálltunk a kocsiába, és imádkoztam, hogy mielőbb hazaérjek. Minél többet vagyok vele, annál nagyobb az esélye, hogy lebukom.

Hazaúton végig engem figyelt, és mikor elmosolyodott, megkérdeztem, mit talál mulatságosnak.

- Bátor kiscsaj vagy, annyi szent. Beülsz az éjszaka közepén egy vadidegen mellé, kirívó ruhában, tudod, csak elég lenne, ha... – rátette a kezét a combomra, és végigsimította egyre feljebb. – Felhajtanám a szoknyád – fejezte be a mondatot.

Bevallom, eleinte meglepődtem és megijedtem, de jobban belegondolva, Dylan a pasikat szereti, akkor meg mitől félek?

Minden esetre a kezét levettem magamról.

- Nem tűnsz olyannak, aki csak úgy kihasználná, hogy kettesben van egy szoknyás lánnyal – válaszoltam, miközben végignézttem rajta.

Nem tűnt melegnek. Kissé kócos barna haja, barna szeme, fehér, sima bőre és izmos, száznyolcvan centi magas teste volt. Semmi lányos vonás, bár talán ez nem is törvényszerű. Kék inge félig kigombolva megmutatta szálkásan izmos mellkasát.

- Tetszik az inged, kék.
- Ja, provokálni akartam Zacket, de nem látta – nevette el magát.
- Provokálni? Egy inggel?

- A minap rám borította a kék festéket, és beszólt. Gondoltam, megmutatom, hogy a kék igenis jól áll nekem. Biztos bosszantaná.

Eszembe jutott, hogy tényleg a nyakába öntöttem a kék festéket, és nem bírtam visszafogni a nevetést.

- Igen, a hajadból alig tudtad kimosni – emlékeztem vissza.
- Honnan tudod, hogy a hajamba is került? – kérdezte.
- Ó! Mesélte. – Majdnem lebuktam.
- Fura, nekünk sosem mesél el semmit. – Láttam rajta, hogy tényleg gondolkodik valamin.
- Tényleg?
- Aha, sosem tudjuk, mi jár a fejében. Magának való, makacs, önfejű, de nem rossz gyerek.
- A családjáról mesélt nektek? – kíváncsiskodtam.
- Tudjuk, hogy a szülei elváltak kiskorában.
- Testvéreiről mesélt?
- Miért, van neki? – kérdezett vissza Dylan meglepetten.
- Nem tudok róla – fájt kimondanom. Szóval sem én, sem Zane nem léteünk számára. Kissé csalódottan fogadtam, de talán így akart védeni minket. Amilyen embereket ismer, lehet, hogy valaki minket is belerángatott volna a vitájukba.
- Hölgyem, a megadott címre elhoztam – jelentette ki a sikeres feladatvégrehajtást Dylan.
- Kösz – épp ki akartam szállni, amikor visszarántott.
- Gyakrabban is... meglátogathatnád Zacket.
- Azt mondtad, az a hely veszélyes egy kislánynak.
- Majd én megvédelek!

Dylan most komolyan flörtöl velem? De Ő most nem meleg? Ezen rágódtam vacsora közben. Apa végig telefonált, így az étkezés totális kudarc volt, de jó pont, hogy nem veszekedtünk.

A napjaim felpörögtek, esténként, és néha nappal Zackként kellett helytállnom a fiúkkal szemben, máskor pedig apa előtt kellett Zoey-nak lennem. Mindemellett a testvérem továbbra is az életéért küzdött – gépekre kötve –, a bátyánk gondoskodó karjaira és szakértelmére bízva. Néha elvesztettem az ambícióm, máskor olyan dühös voltam, hogy bárkit szét tudtam volna verni, s volt, hogy sírtam, amikor senki nem látta. Vajon, ha akkor nem szakadunk el egymástól, akkor is így végeztük volna? Segítek én ezzel egyáltalán bárkinek is? Ha felébred és megtudja, mit fog szólni? Ha meghal, mit fogok tenni? Úgy éreztem, elfáradtam testileg és lelkileg is. Az

egyetlen boldogságom mégis a Dylannel töltött percek voltak. Azóta, hogy meglátott, mint Zoey, egyre közelebb kerültünk. Bár, ha megtudná az igazat rólam, nem tudom, mellettem maradna-e.

Épp a törzsben szerelte a kocsit, én pedig segítetttem neki.

- Zack! Hogy mondod meg valakinek, ha tetszik?
- Mi? Pont te kérdezed? Egyszer már nekem is megmondtad – teljesen meglepett a kérdése.
- Az más, te pasi vagy. Én mostanáig azt hittem, csak a srácok érdekelnek, de Ő lány. Nem tudom, hogy a lányokkal, hogyan kell bánni.
- Csak, légy kedves, figyelmes, járj a kedvében! Nem gondolnám, hogy másabb, mint a fiúkkal. Azonban Őt, ha hátba veregeted, óvatosabban tedd, más a testalkatuk! – Juttattam a saját eszembe, hogy a minap, mikor elmentünk a vidámparkba randizni, olyan erősen hátba veregetett, hogy még a jégkását is elejtettem.
- Jó, de ha megakarom kérni, hogy legyen a barátnőm, hogy mondjam meg?
- Pont így. Kérdezd meg tőle!
- De, ha nemet mond? Közben ideadnád a hetes kulcsot?
- Ha tényleg szereted – kulcs átadva – akkor ne add fel! Amíg élünk, van remény – eszembe jutott Zack.
- Szerinted csak kérdezzem meg telibe, hogy „Hé, leszel a csajom?”?
- Igen, csak szebben fogalmazd meg!
- Nőcsábász vagy – bökte oda gúnyból.
- Mért’ lennék? – értetlenkedtem.
- Hány lányt is húztál meg? – nevetett egy nagyot.
- Kapós vagyok szerinted? – kérdeztem vissza nevetve.
- A szingli csajok mentsvára, vagy inkább ments dákója – cukkolt Dylan.
- Menj a francba! – Rácsaptam a fejére a villáskulccsal nevetve. – Amúgy, mi a lány neve?
- Zoey.
- Szép – vontam vállat flegmán.
- Igen, ismered is.
- Ja, igen, gyerekkori barátom, hogy ismerted meg? – tettem a tudatlant.
- Téged kerestt, szóval, ha egyszer elveszem feleségül, te leszel a tanúm – tette a kezét a vállamra.
- Még arra se tudod megkérni, hogy járjatok, de már nősülnél?
- Hadd álmodjak haver!

- Jó, álmodozz! Takarót is kérsz, meg kispárnát?
- Igen, légy szíves, apuci! – Ránézett az órájára, és szembesült vele, hogyha nem siet, el fog késni, így gyorsan megfogta a cuccát és elrohant.

Mosolyogva néztem utána:

- Ez a bolond, hogy fut, hogy barátnőjének kérjen – nevettem el magam, örülve a haverom boldogságának. Várjunk... én lennék a barátnője!!!

Rohantam haza, amilyen gyorsan csak tudtam, hamar átöltöztem, kivasaltam a hajam, sminkeltem és siettem az étterembe. Szerencsére előbb odaértem, mint Ő. Gyorsabban átmentem Zackből Zoey-ba, mint ahogy egy srác csak simán átöltözzön... És még a lányokra kell várni.

- Szia, bocs, hogy késtem – adott puszit az arcomra, majd leült velem szemben.
- Semmi gond, biztos dolgod volt. – Mivel tudtam, hogy nem másról mászott le épp, nem volt min aggódnom.
- Nem vagy féltékeny vagy ilyenek, ugye?
- Nem, bízom benned. Szóval, mit eszünk? – Láttam rajta az izgalom verejtékcseppjeit.
- Saláta? – mosolygott.
- Dylan, két hete randizunk. Ilyennek ismersz?
- Válasszon, hölgyem! – kedvesen provokált.
- Jó napot, mit hozhatok Önöknek? – megérkezett a pincérhölgy.
- Két marha pecsenyét kérnénk félig átsütve, steak krumplival és két korsó sört.
- Máris.
- Hol voltál eddig? – kérdezte kikerekedett szemekkel.
- Mintha nem ismernéd az ízlésem.
- Azt tudtam, hogy más lányokkal ellentétben te nem számolod a kalóriát, de ez... öcsém... – ámuldozott.
- Jó barátnő lennék, mi? – utaltam arra, amit mondott „Zacknek”.
- Ha már felhoztad... igen. Szeretném is, ha az lennél. – Csak ki tudod mondani, igen jó tanácsokat adok a bátyám nevében.
- Miért is ne? – feleltem, miközben a kiérkezett sörből ittam.
- Ez most igen?
- Nem a kezemet kérted meg, hogy így feleljek, de ha ragaszkodsz hozzá, igen! Leszek a barátnőd!
- Ez az! – felpattant, és örömeiben elkiabálta magát. Ugyan mókás látvány volt, csitítanom kellett, mert a többi vendég minket bámult.

Miután elfogyasztottuk a vacsorát, elmentünk a lakásomra. Igen, ebben a két hétben vettem egy kisebb lakást, hogy könnyebb legyen Zack és Zoey váltás apa miatt.

Nem egy korsó sört ittunk, hanem legalább hármat, és még egy üveg bor is elfogyott pár óra alatt. Talán emiatt, talán a hormonok miatt, de amint beértünk a lakásba szenvedélyesen egymásnak estünk.

- Biztos bevállalod? Még nem voltam lánnyal – hezitált Dylan.
- Kérdezte bárki is? – kérdéssel a kérdésre.

A szenvedélyes csókolózás közepette egyikünk se tudta kontrollálni magát. A bordó ingjét széttéptem, Ő pedig a hátul cipzáras ruhámat tépte szét a cipzárnál. Végül az összes ruha lekerült rólunk, és csak egymás testének melegét éreztük. Az éjszaka egyszerre volt romantikus és vad. Akárhányszor csináltuk, megunhatatlan és fáradhatatlan volt. Bár, reggelre mindketten elaludtunk. Talán az alkohol, vagy a sok stressz miatt, de újra eszembe jutott, amikor megéreztem, hogy Zack bajban van. Erre ébredtem. Óvatosan kisurrantam a fürdőbe, és hideg vizet engedtem magamnak. Lehet, hogy a másnaposság miatt, de úgy éreztem, mintha nem tudnám, mit teszek. Miért hideg vízben akarok fürdeni?

Mikor beszálltam a kádba, tudatomon kívül lebuktam a víz alá. Egy sötét helyen éreztem magam, néma csend és csak a gondolataimat hallottam... Nem csak azt. Mintha valaki lélegezne a fülembe.

- Zack? Zack! – hiába próbáltam körbenézni, nem láttam semmit a feketeségen kívül – Zack!! – hirtelen úgy éreztem, mintha valamit lenyomtak volna a torkomon, és meg akarnék fulladni.

Próbáltam ösztönösen köhögni, és jobb is lett, végre fényt láttam, bár homályosan. Mikor kitisztult a látásom, Dylant láttam fölém volt borulva, és rémület csillogott a szemében.

- Baszd meg! – kiabált megkönnyebbülten.
- Dylan...
- Azt hittem, megfulladsz... – csak lihegett az ijedtségtől.
- Biztos elaludtam. – Nem, ez ikermegérzés volt.

Felkeltem és kirohantam a fürdőből. A ruhát, ami tegnap rajtam volt, próbáltam a vizes testemre felhúzni. Úgy éreztem, sietnem kell Zackhez, mintha csak engem hívott volna.

- Zoey?
- Bocsánat, el kell mennem. Később találkozunk. Nyugodtan használj mindent, érezd magad otthon! Elvileg van kaja a hűtőben. Ha nem

szereted, rendelj nyugodtan! – daráltam az instrukciókat a kapkodás közepette.

- Zoey...?
- Igen? – kérdeztem vissza csizmahúzás közben.
- Ez a véraláfutás a válladon... – Ajjaj, tegnap nem láttam.
- Biztos a kádban szereztem – mentegetőztem.
- Ez nem mai, már gyógyul, de pont ott van, ahol a két nappal ezelőtti verekezésben Zacket vállon ütötték egy vasrúddal.

Eszembe jutott a pillanat. Néhány fazon rajta kapott, hogy kémkedünk az üzemanyagos dologban, és öt-hat taggal verekezésbe keveredtünk. Annak közepette az egyik eltalált egy vascsővel, a bal vállamon hátulról.

- Véletlen egybeesés – válaszoltam.
- Ahogy a közös tetkótok is? – A francba, innen már nem tudom magam kihúzni.
- Mondtam, barátok vagyunk.
- Gyerekkorotok óta nem beszéltek. Honnan tudtátok akkor, hogy milyen tetoválása van a másiknak? Azt ne mondd, hogy véletlen egybeesés!
- Dylan... – Már nem volt kifogásom.
- Ki vele! Mi folyik itt?
- Én... – Nem tudtam belekezdeni sem, mert megcsörrent Zack mobilja. Zane hívta.
- Meg se kérdezzem, mit keres nálad Zack telefonja, ugye? – Úgy tűnt, feladta a gondolkodást.
- Halló? – felvettem Zane hívását.
- Be tudnál jönni? Zackről van szó, történt valami? Ugye nem? Ugye nem?